

РЕШЕНИЕ

№ 4741

гр. София, 11.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 01.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **3727** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът [фирма], ЕИК адрес по чл. 51 от ГПК: [населено място], [улица], ет. 2, е предявил иск по чл.1 ал.1, вр. с чл.4 от ЗОДОВ против ответната страна Национална агенция по приходите. Ищецът твърди в исковата молба до съда и уточнение от дата 17.04.2013г., че с решение № 2554/21.02.2013 г. по адм. д. № 8596/2012 г. на ВАС, I-во отд., Ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители" - С. е обявен за нищожен - в частта му относно определените с него допълнителни задължения за ДДС за спорните месечни периоди в рамките на периода 01.12.2004 г. до 31.12.2006 г. с изключение на данъчен период м.04.2006 г.

Твърди, че първоначално е съставен ревизионен доклад № 1000189/22.06.2010 г., с който са установени задължения за 108 352.90 лв.

След подадено възражение срещу ревизионния доклад с вх. № 26-К-8526/06.07.2010 г., което е частично уважено с ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „ГДО" - [населено място] /стр. 67 от него/, са установени задължения в размер на 44 888, 16 лв.

Ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители" - [населено място] е обжалван по административен и съдебен ред, като производството приключва с постановяването на решение № 2554/21.02.2013 г. по адм. д. № 8596/2012 г. на ВАС, I-во отд.

Между ищеца и адв. Ч. бил сключен договор от 01.07.2010 г., в чл. 3, ал. 1, т. 2, от който е уговорена премия за успех в размер на 10 % от сумата, с която ще бъде

намален размерът на задълженията по ревизионен доклад № 1000189/22.06.2010 г.

В зависимост от развитието и изхода на производството са изплатени две възнаграждения - в размер на 6340 лв. по ф-ра № 103/19.03.2012 г., изплатена с платежно нареждане от 03.04.2012 г. и 4000 лв. по ф-ра № 145/21.02.2013 г. изплатена с платежно нареждане от 15.03.2013 г. Възнагражденията са определени според размера на сумата, с която се е намалило първоначално определеното задължение.

Съгласно уточнителната молба от 17.04.2013г. сочи, че се касае за имуществени вреди, които по своя характер са претърпени загуби - извършен е разход на парични средства - изплатено възнаграждение на договорно основание, свързано с оспорването на административен акт.

Според ищеца пряката последица като директно въздействие върху правната сфера на увредения, е че увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразния административен акт и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Затова под преки вреди следвало да се разбират тези, които са нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от увреждането. От своя страна непосредствени вреди били тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат.

Ищецът в този смисъл поддържа и, че са налице четирите кумулативно изискуеми от закона елемента на фактическия състав, за да се ангажира отговорността на ответника. Това са: незаконосъобразен административен акт на властнически орган на държавата, чиято незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение /с решение № 2554/21.02.2013 г. по адм. д. № 8596/2012 г. на ВАС, I-во отд., незаконосъобразният административен акт е при или по повод извършване на административна дейност, от този акт са настъпили реално вреди за ищеца, настъпилите вреди са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразния административен акт.

Изплатени са две възнаграждения - в размер на 6340 лв. по ф-ра № 103/19.03.2012 г. и с платежно нареждане от 03.04.2012 г. и 4000 лв. по ф-ра № 145/21.02.2013 г. с платежно нареждане от 15.03.2013 г. Т.е. претърпяната вреда няма „начална и крайна дата“, за която да се дължи, а отново видно от изложеното в исковата молба, тя е сбор от две парични претенции - посочени поотделно и със съответните им стойности.

При горните фактически твърдения моли съдът да осъди ответната страна да заплати на ищеца сумата от 10 340 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди във връзка с отмяната на ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ – С., обезщетение в размер на законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на настоящата искова молба -до окончателното му изплащане,разноските в настоящото производство.

В срока за отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК ответникът е подал такъв на дата 10.06.2013г. Поддържа се в отговора, че исковите претенции са недопустими, евентуално неоснователни. Поддържа, че ревизионният доклад няма характер на индивидуален административен акт. доколкото определението за такъв в чл. 21, ал.1 от АПК предвижда с последните да се създават права или задължения или непосредствено да се засягат права, свободи и законни интереси. Затова ревизионният доклад е волеизявление, което е част от производството по издаване на индивидуален административен акт. Дейността по издаването му е форма на административна

дейност, но самият той няма белезите на индивидуален административен акт./чл. 21. ал.5 от АПК/.

Безспорно е, поради което не се и коментира, че ревизионният доклад няма характер и на общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК или на нормативен акт по смисъла на чл. 75 от АПК.

Ответникът ТД на НАП твърди по отношение на претенцията в размер на 6340лв., че съгласно чл.1, ал.2 от ЗОДОВ исковете по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 203, ал.1 от АПК исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. се разглеждат по реда на тази глава. Част от елементите на фактическия състав на отговорността по чл.1. ал.1 от ЗОДОВ са възпроизведени в чл. 203. ал.1 от АПК: да има вреди, те да са претърпени от физически и юридически лица и да са в следствие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административни органи и длъжностни лица. Допустимостта на претенцията е обусловена от предварителната отмяна на административния акт по "съответния ред"- чл. 204. ал. 1 от АПК. Но с чл. 204. ал. 2 от АПК законодателят допуска възможността за обективно съединяване на иск за обезщетение с оспорването на административния акт, от който са настъпили вредите, като реализирането на тази възможност зависи само от волята на жалбоподателя, а не от наличието на други условия. Такова обективно съединяване ще е възможно, ако оспорването на административния акт с по "съответния ред. предвиден в АПК. А по реда на АПК се оспорват индивидуални, общи или нормативни административни актове. Р. доклад не подлежи на оспорване. Ответникът счита и, че срещу последния се подава възражение, но не по реда на АПК, а по реда на специалния закон - ДОПК. Освен това ищецът сезира по ДОПК определения да издаде ревизионен акт орган по приходите, а не административния съд, поради което и заради различния ред за защита срещу индивидуални, общи. нормативни административни актове и ревизионни доклади, обективно съединяване по чл. 204. ал. 2 от АПК на иск и жалба не може да се извърши. Поради това според ответника тълкуването, което се налага е, че заради процесуалната разпоредба на чл. 204. ал. 2 от АПК и изискванията за допустимост, които законодателят е въвел, претенция по чл. 203, ал. 1 от АПК може да се предяви само за вреди от административен акт, който е отменен по съответен ред, предвиден в АПК, но не и в друг закон. Така всъщност се стеснява приложението на материалноправна норма на чл. 1. ал. 1 от ЗОДОВ, като държавата и общините не носят отговорност за вреди, които са настъпили от издаден ревизионен доклад, в който незаконосъобразно се предлага да бъдат определени задължения за данъци и осигуровки.

По отношение на иска за присъждане на обезщетение в размер на 4000 счита, че искът също е недопустим, а в условията на алтернативност намират същия за неоснователен. Според ответника чл. 161 от ДОПК, който е систематически разположен в глава X. на ДОПК, „Съдебно обжалване на ревизионния акт" урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно текста на ал.1 на жалбоподателя се присъждат разноски в хода на съдебното производство, а не по реда на ЗОДОВ и чл.203 и сл. от АПК.

Моли съдът да отхвърли предявения иск.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че исквата молба е основателна и като такава следвало да се уважи.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Видно е от представеното по делото влязло в сила на 21.02.2013г. решение № 2554/21.02.2013 г. по адм. д. № 8596/2012 г. на ВАС, I-во отд., че съдът е обявил Ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители" - С. за нищожен - в частта му относно определените с него допълнителни задължения за ДДС за спорните месечни периоди в рамките на периода 01.12.2004 г. до 31.12.2006 г. с изключение на данъчен период м.04.2006 г., както и е отменил изцяло решение №44 от 05.01.2011г. по адм. дело № 7610/2010г. на АССГ. Също така е върнал делото за ново разглеждане в частта относно законосъобразността на РА а м.04.2006г. За този данъчен период РА не е нищожен и съдът следва да се произнесе по същество.

С решението си Върховен административен съд се е произнесъл и по сторените от страна разноски по оспорване на РА №[ЕГН] от 19.07.2010г. по съдебен ред, като се присъдил на настоящия ищец по делото сумата от 958лв.

Съдът е приел като писмено доказателство и Ревизионен доклад №1000189 от 22.06.2010г., издаден от компетентните органи по приходите.

С определение по чл.146, ал.1 от ГПК от закрито съдебно заседание, съдът е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства, а именно че:на 22.06.2010 г. на [фирма] е издаден РД № 1000189/22.06.2010 г., с който се предлага да бъдат установени допълнително задължения по ЗДДС за периода, обект на ревизията, в размер на 108 352, 90 лв.

По реда на чл.146, ал.1 от ГПК, съдът е указал на страните, че същите не спорят относно това, че на : 01.07.2010 г. между [фирма] в качеството на възложител и адвокат М. Ч. е сключен договор, по силата на който същата приема да извърши действия по изготвяне на възражение срещу РД № 1000189/22.06.2010 г.; да изготви жалба срещу издадения РА до директора на Д"О." - [населено място], както и жалба до АССГ след постановяване на решението на директора на Д"О." - [населено място], респективно до ВАС или отговор на касационна жалба, ако решението на АССГ е в полза на [фирма].

Все по същите съображения /определение от закрито съдебно заседание по чл.146 от ГПК / не е спорно и, че съгласно чл. 3 от договора, за осъществяване предмета на договора, [фирма] се задължава да заплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 500 лв. за съставяне на възражението срещу РД № 1000189/22.06.2010 г. и по 500 лв. за всяка фаза на съдебното обжалване поотделно, както и премия за успех 10% от сумата, с която ще бъде намален установения размер на задълженията - след влизане в сила на ревизионния акт по него. Задълженията на [фирма] по РД № 1000189/22.06.2010 г. възлизат на 108 353. 90 лв. Срещу РД № 1000189/22.06.2010 г. е подадено възражение с вх. № 26 -К - 8526/06.07.2010 г., което е частично уважено. В резултат на подаденото възражение сумата на определените задължения в РД в размер на 108 352,90 лв. е намалена с 63 464, 74 лв., при което задълженията, определени в РА № [ЕГН]/19.07.2010 г. остават в размер на 44 888, 16 лв. РА № [ЕГН]/19.07.2010 г. е потвърден от директора на Д"О." - [населено място], както и с решение № 44/05.01.2011 г на АССГ по а.х.д. № 7610/2010 г. Последното е обжалвано пред ВАС, като производството приключва с Решение № 2554/21.02.2013 г. по адм. д. 8596/2012 г. на ВАС. 1-во отд. Видно от РА № [ЕГН]/19.07.2010 г. размерът на допълнително

определения ДДС за данъчен период м. 04.2006 г. възлиза на 3 560, 38лв. главница и 1 954, 50 лв. лихва.

Съдът като тълкува действителната воля на страните по договора от дата 01.07.2010г./стр.95 от делото/ съобразно чл.20а от ЗЗД , приема, че ищецът се е задължил да заплати на адв.Ч. два вида възнаграждения, първото от които 500лв. за съставяне на възражение по чл.117 от ДОПК и по 500лв. за всяка съдебна фаза поотделно. Тъй като ревизионният акт е бил оспорен пред Административен съд София град, а решението на този съд пред Върховен административен съд, то ищецът би трябвало да заплати 500лв. за изготвено възражение и 1000лв. за съдебното оспорване /чл.3, ал.1, т.1 от договора/. Че плащането на двете процесни суми, е уговорено да се заплати след влизане в сила на ревизионния акт, а не на РД и то след съдебното му оспорване, е и обстоятелството, че са заплатени след дата 21.02.2013г., съответно 6340лв. на 19.03.2013г. и 4000лв. на 21.02.2013г. Затова ако и съдът не беше отменил незаконосъобразния административен акт, респ. не го беше обявил за нищожен, съобразно договореното по т.3 от договора от 01.07.2010г., ищецът нямаше да заплати възнаграждение по т.2 на чл.3.

Според т.2 на чл.3, ал.1 от договора, ищецът се задължава да заплати на адв.Ч. 10% от сумата, с която е намален установения размер на задълженията. Установява се от цитираното по-горе съдебно решение, че оспорения по съдебен ред ревизионен акт, не е влязъл в сила за сумата от 44 575,41лв. Само относно произнасяне на жалбата на [фирма] по същество /мотивната част на стр.4 от решението на ВАС/, съдът е присъдил съдебно-деловодни разноски в размер на 958лв.

За останалите данъчни задължения явяващи се разлика между 44 888, 16 лв. и 44 575,41лв. РА № [ЕГН]/19.07.2010 г. потвърден по –рано от директора на Д"О." - [населено място], е прогласен за нищожен от съдебния състав на Върховен административен съд. Затова от първоначално уговорените са присъдени съразмерно на частта, по която съдът се е произнесъл по същество сумата от 958лв.

Ако ищецът е считал, че му се следват различен от присъдения размер на разноски в хода на делото пред ВАС, той е следвало изрично да го заяви пред ВАС в сроковете по чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК. Жалбоподателят не твърди, нито сочи доказателства за последното обстоятелство. По делото ищецът представи доказателства-фактури, които не се оспориха от ответника, че същият е получил процесните суми именно от дружеството ищец. Не е спорно, /така и определението от закрито съдебно заседание от дата 11.06.2013г. по чл.146 от ГПК/, че адв. Ч. е изпълнила възложеното ѝ с договора от 01.07.2010г., за което тя е получила и двете процесни плащания.

От правна страна, съдът приема следното:

Разпоредбата на чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че общината отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ, е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините да спазват правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер

– възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина /виновно поведение/ от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл.49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. В случая ищецът претендира обезщетение за причинени му имуществени вреди в размер на посочените в обстоятелствената част на исковата молба суми, като претърпени загуби, представляващи според твърденията на ищеца разход на парични средства –изплатено възнаграждение на договорно основание, във връзка с оспорване на ревизионен акт.

Не се спори, че ищецът е заплатил исковите суми, за което представи и надлежни доказателства по делото.

Съобразно правилото на чл.82 от ЗЗД, приложим и към деликтната отговорност по чл.1 от ЗОДОВ, претърпените загуби представляват намаляване стойността на наличните блага на ищеца, вкл. и понасяне на разноски или разходи, каквито ищецът твърди, че е сторил за обжалването на ревизионния акт. Цел на обезщетяването е да с поправят вредите, а не да се обогати пострадалия.

По реда на чл.чл.154, ал.1 от ГПК съдът е разпределил доказателствената тежест на страните в процеса и е посочил, че ищецът следва да докаже по безспорен начин кумулативното наличие на следните предпоставки: че е претърпял описаните в исковата молба имуществени вреди, както и техния размер, че твърдените имуществени вреди, са в пряка причинно-следствена връзка с посочената отмяна на незаконосъобразния административен акт, да докаже, че е налице противоправност административните органи и отменен административен акт по съответния за това ред.

Ищецът следва да докаже, и че претендираната вреда в размер на заплатената сума от ищеца на адв.Ч. в размер на 6340лв., е заплатена именно във връзка с отмяната на ревизионния акт, а не в резултат на намалени данъчни задължения в административното производство по подаване на възражение от страната по чл.117 от ДОПК.

Съгласно чл. 17, ал.6 от ДОПК задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Неправилен е изводът на ищеца, посочен в исковата молба и допълнителното становище по делото, че след като законодателят борави с термина „незаконни актове", той не е ограничил правото на иск до вреди, причинени от административни актове, а има предвид всякакви актове на органите по приходите. Препращането към АПК не е само по отношение на реда за разглеждането на исковите по ЗОДОВ, поради което този закон не е специален закон спрямо АПК и не дерогира прилагането му.

Това е така, защото чл.203 и сл. от АПК регламентират именно процесуалния ред за реализиране на отговорността на държавата в хипотезите на чл.1, ал.1

от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

По аргумент от нормата на чл. 119, ал.3 /редакция ДВ бр. 105/2005 г./ от ДОПК изложените в него предложения за определяне на задължения подлежат на обсъждане и могат да бъдат включени или не при издаване на индивидуалния административен акт. Предвид това и с оглед на гореизложеното, съдът приема, че с оглед фактическите твърдения на ищеца искът в частта на претендираното обезщетение за вреди в размер на 6 340лв. - премия за успех, определена като 10% от стойността на констатациите в РД № 1000189/22.06.2010 г., е неоснователен. Това е така, защото стореният разход -6340лв. не произтича от отменен по съдебен ред административен акт, той е направен заради изменение на констатациите в РД, в резултат от изготвено от адв.Ч. възражение по чл.117 от ДОПК и съгласно облигационната връзка между страните по договора от 01.07.2010г.

В случая се касае до едно облигационно задължение, което ищецът е поел да изпълни, в случай, че адв. Ч., е изправна страна по договора, преди да се стигне до съдебно оспорване на ревизионния акт. Затова няма вреда за дружеството ищец в размер на сумата от 6340лева.

Ако страната считаше, че ѝ се следват разноски във връзка с оспорването на ревизионния акт по съдебен ред, вкл. и за сумата от 6340лв., тя трябваше да стори искане по реда на чл. 161, ал.1 от ДОПК, във вр. с чл. 78, ал.1 от ГПК, а не да предявява отделен иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, тъй като процесуалният закон е посочил как е присъждат на страната сторените и доказани по делото съдебно-деловодни разноски, вкл. и възнаграждение за един адвокат по делото.

Изложеният от ищеца аргумент, че доколкото липсва ред за обезщетяване на страната, направила разноски под формата на разход за адвокатско възнаграждение във връзка с осъществена защита в рамките на производството по издаване на ревизионния акт, приложение следва да намери чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е неправилен. Това е така и по арг. от чл.120, ал.2 от Конституцията на Република Б., а именно, че гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон, т.с. административният акт първо трябва да се отмени по съдебен ред и после да се предяви иска по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Посочените от ищеца съдебни решения и практика на ВАС, а именно - Решение № 5229 от 21.04.2009 г., по адм.д.№ 14048/2008 г., Решение № 3096/09.03.2009 г. по адм.д. № 2426/2008 г., Решение № 3875/18.03.2011 г. по адм.д. № 10054/2010 г., касаят случаи на обжалван и отменен в рамките на административното обжалване Ревизионен акт, а не разход за премия за успех по повод на изготвено възражение срещу направено волеизявление като част от производството по издаване на индивидуален административен акт.

Няма спор по делото, че адв.Ч. реално е извършила действията по договора

от 01.07.2012г., подала е възражение против ревизионния доклад и има съдебно обжалване на РА на две инстанции-пред Административен съд София град и пред Върховен административен съд.

Действително необходимостта от адвокатска защита не е задължителна, но е наложителна по данъчни дела, по които материалният интерес е принципно голям. Затова страната винаги може да претендира сумите заплатени на съответния адвокат съобразно правилото на чл. 161, ал.1 от ДОПК, а не по чл.1 от ЗОДОВ. Само чрез съдебното оспорване и при постановена по съдебен ред определеност и безспорност на обществените отношения регулирани с решението на съда, ще може да се ангажира отговорността на държавата за причинените ѝ вреди от незаконосъобразна административна дейност по постановяване на РА.

За да може гражданинът или юридическото лице да претендират от държавата обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, те трябва да се позоват на противоправността на увреждащия ги акт. Това е допустимо след отмяна на акта по съответния ред, в случая по ДОПК чл.152 и сл., което включва и оспорването по съдебен ред. След това настъпва и стабилитета на административния акт, в случай, че е законосъобразен, респ. стабилитетът на съдебното решение, в случай, че РА е отменен като незаконосъобразен, респ. прогласена е неговата нищожност.

Все по същите съображения, а именно липса на вреда, съдът приема, че ищецът не може да претендира и разноски с характер на премия за успех, тъй като са поставени в зависимост от решението на съда, респективно към приключване на устните състезания.

Начинът на уговаряне на възнаграждението между адв. Ч. и ищецът е предоставено на свободната воля на страните, като от същата зависи дали размерът е предварително известен към датата на приключване на устните състезания пред съответната инстанция и възможността да се релевира по правилата за присъждане на разноски по делото, предвидени в действащия процесуален закон. Уговарянето на възнаграждението по договор между адвоката и клиента му е облигационно правоотношение и законодателят не е предвидил максимални граници за неговия размер. Самото искане за присъждане на разноски за допълнително изплатено адвокатско възнаграждение като процесното - премия за успех в размер на 10% от сумата, с която ще бъде намалено задължението по РА, което не е предявено за присъждане в хода на обжалване на съответния РА, не може да се релевира като вреди в отделно производство, предвид невъзможността в друго производство освен по обжалване на РА да бъде преценен максимално допустимия размер съобразно критериите на закона, който може да бъде възложен като разноски на другата страна. Противното би означавало заобикаляне на закона и недопустимо разширяване отговорността на държавата. В този смисъл съдът възприема и практиката на ВАС - Решение № 6941 от 18.05.2011 г. по адм.д. № 11843/2010 г. и решение № 3828 от 23.03.2010 г. на ВАС по адм.д. № 6750/ 09 г.

Съдът намира и, че освен липса на вреда в размер на претърпяната загуба, липсва и причинно-следствената връзка между вредите и неправомерното поведение и/или издадения незаконосъобразен административен акт.

Това е така, защото съгласно чл. 4. от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Систематическият анализ на горните разпоредби налага извода, че преpraщайки към нормите на ЗОДОВ, законодателят поставя реализирането на отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконни актове на органите по приходите, в зависимост от едновременното изпълнение на предпоставките, както по ДОПК, така и по ЗОДОВ и АПК, доколкото последният е процесуалния закон, регламентиращ правилата за разглеждане на исковете. В този смисъл съдът намира за правилно становището на ответника в писмените бележки по делото, че наличието на пряка и непосредствена последица между вредите и отменения административен акт, е условие за реализиране на отговорността на държавата, а не както обратно твърди ищеца.

Относно твърдението, че е налице причинно - следствена връзка между изпратеното възнаграждение за адвокат и обявяването за нищожен на РА № 000189/22.06.2010 г., съдът намира за правилни доводите на ответника в становището по делото от 01.7.2013г.

При горните съображения съдът счита и, че претендираната сума в размер на 4000лв., заплатена от ищеца на ответника, не представлява вреда, която да е в причинно-следствена връзка с отменения ревизионен акт. И тук, ако ищецът считаше, че му се следва като разноски сторени като адв. възнаграждение по смисъла на чл.78, ал.1 от ГПК, следваше да предяви надлежно искане пред съда.

За пълното съдът намира, че в посочените в становището на процесуалния представител на [фирма] решения на ВАС, а именно: № 3096/09.03.2009 г. по адм. д. 2426/2008 г. и № 3875/18.03.2011 г. по адм.д. № [ЕГН] г. приемат, че направените от страната разноски подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. Фактичката обстановка, която е била релевантна за тези дела, касае различна фактическа обстановка, от настоящата.

Съдът счита, че разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Разноските, направени от търговското дружество за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на административния акт, който е отменен, като незаконосъобразен, не са пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и не представляват имуществени вреди по смисъла на чл. 4, връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Тези разноски произтичат от договорно облигационно правоотношение между адвоката и лицето, търсещо правна помощ. Отговорността за разноски е обективна и е уредена като последица от изхода на съдебния спор в процесуалния закон, поради което може да бъде реализирана в рамките на

същото производство, но не и по реда на специалния ЗОДОВ. В посочения смисъл е разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ, съгласно която този закон не се прилага, когато в закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение. Редът за заплащане на разноски е предвиден в процесуалните закони и тези разноски не подлежат на обезщетение по ЗОДОВ. /Така и Решение №6633 от 12.05.2011г. по адм. дело № 2977 от 2011г. на ВАС, III отд./.

А след като тези разходи не се определят като пряка и непосредствена последица от него, липсата на причинна връзка по смисъла на чл.4 от ЗОДОВ налага извода, че не е осъществен фактическият състав за ангажиране отговорността на държавата.

С оглед на гореизложеното, съдът приема,противно на становището на ищеца по хода на делото, че отговорността по чл. 17, ал. 6 от ДОПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не може да се ангажира при отмяна на ревизионни доклади, щом на обжалване по съдебен и административен ред подлежи единствено ревизионния акт.

Претендираното обезщетение макар в тази му част да представлява разход за адвокатско възнаграждение във връзка с осъществената защита на административната фаза от производството, няма характер на имуществена вреда по смисъла чл. 17, ал. 6 от ДОПК.

По делото за ищеца не липсва друг специален ред за обезщетяване за направените разноски по оспорване по административен ред, тъй като тези разноски се претендират в съдебното производство по чл.161 ал.1 от ДОПК.

При тази констатация съдът приема, че предявеният иск с пр. осн.чл.1, ал.1 от ЗОДОВ , е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ответника се дължат сторените и поискани съдебно-деловодни разноски, в случая за юрисконсултско възнаграждение, тъй като ответникът се е представлявал от юрисконсулт Р..

В случая те възлизат на 656,80лв. на основание чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от "Калцит" АД, ЕИК с адрес по чл. 51 от ГПК: [населено място], [улица], ет. 2-адв.Ч., против Национална агенция по приходите, с правно основание чл.1 ал.1, вр. с чл.4 от ЗОДОВ, да бъде осъден ответникът да заплати обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи заплатени суми- възнаграждения за адвокат- в размер на 6340 лв. по ф-ра № 103/19.03.2012 г., изплатена с платежно нареждане от 03.04.2012 г. и 4000 лв. по ф-ра № 145/21.02.2013 г. изплатена с платежно нареждане от 15.03.2013 г. по договор от дата 01.07.2010г. , във връзка с отмяната на ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г. на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители" – С..

ОСЪЖДА "Калцит" АД, ЕИК адрес [населено място], [улица], ет. 2-адв.Ч., да заплати на Национална агенция по приходите [населено място], съдебно-деловодни разноски в размер на 656,80лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението му до страните.

СЪДИЯ: